

The Walt Disney Company Polska

prezentuje

Disney
RATUJĄC PANA BANKSA

Reżyseria:

John Lee Hancock

W rolach głównych:

Emma Thompson

Tom Hanks

Paul Giamatti

Colin Farrell

Ruth Wilson

w kinach od 24 stycznia 2014

OBSADA

TOM HANKS

EMMA THOMPSON

PAUL GIAMATTI

COLIN FARRELL

RACHEL GRIFFITHS

RUTH WILSON

JASON SCHWARTZMAN

B.J. NOVAK

BRADLEY WHITFORD

KATHY BAKER

WALT DISNEY

P.L. TRAVERS

RALPH

ROBERT GOFF TRAVERS

CIOCIA ELLIE

MARGARET GOFF

RICHARD SHERMAN

ROBERT SHERMAN

DON DAGRADIE

TOMMIE

TWÓRCY

Reżyseria

John Lee Hancock

Scenariusz

Kelly Marcel, Sue Smith

Muzyka

Thomas Newman

Zdjęcia

John Schwartzman

Montaż

Mark Livolsi

Kostiumy

Daniel Orlandi

Producent

Ian Collie, Alison Owen, Philip Steuer

Dystrybucja

The Walt Disney Company Polska

Czas trwania filmu

125 min

KRÓTKO O FILMIE

„Ratując pana Banksa” to oparta na prawdziwych wydarzeniach opowieść o kulisach powstania filmu „Mary Poppins” należącego do klasyki światowej kinematografii. Pełna nieporozumień i burzliwych kłótni współpraca pomiędzy legendarnym Waltem Disneyem (Tom Hanks) a pisarką P.L. Travers (Emma Thompson) omal nie zakończyła się niepowodzeniem i klęską produkcji filmowej.

Na usilne prośby swoich córek Walt Disney obiecuje zrealizować film na podstawie „Mary Poppins”, ich ulubionej książki autorstwa P. L. Travers. Nie wie jednak, że spełnienie przyrzeczenia zajmie mu 20 lat. Aby zapewnić sobie prawa do ekranizacji, musi pozyskać przychyłność surowej i bezkompromisowej pisarki, która nie zamierza patrzeć, jak jej ukochana książka jest poddawana dotkliwym przeróbkom w trybach hollywoodzkiej maszyny. Jednak w miarę spadku sprzedaży powieści i pogarszania się sytuacji finansowej, Travers godzi się pojechać do Los Angeles, aby wysłuchać planów adaptacji. W 1961 Walt Disney, uzbrojony w oszałamiające storyboardy i radosne piosenki braci Sherman, staje przed pisarką, do której nie przemawiają pomysły amerykańskiej ekranizacji. Producent bezradnie obserwuje, jak upragnione prawa do książki zaczynają wymykać mu się z rąk...

WPROWADZENIE

*Wiatr wieje tak...
Może będzie deszcz,
Coś wisi w powietrzu,
Ktoś poczuł to też?
Nie wiem, co będzie,
Co przygna ten wiatr.
Powiem, co wiem na pewno:
Zna tę opowieść świat.*
— Bert w filmie „Mary Poppins”

1961 roku Walt Disney zaprosił autorkę powieści „Mary Poppins” P.L. Travers do swojego studio w Los Angeles, aby osobiście omówić ciągnącą się niemal dwadzieścia lat sprawę nabycia praw do jej ukochanej książki i bohaterki. Mimo upływu lat pisarka nadal nie wyrażała zainteresowania. Przed odesłaniem hollywoodzkiego potentata z kwitkiem powstrzymała ją spadająca sprzedaż książek i marne perspektywy finansowe. Ostatecznie P.L. Travers powiedziała „tak” i udała się na dwutygodniową wizytę do Los Angeles, która wprowadziła w ruch filmową maszynę.

Dziś Walt Disney Pictures przedstawia film „Ratując pana Banksa” zainspirowany tą nadzwyczajną, a nieznaną szerzej historią produkcji disneyowskiego klasyka – „Mary Poppins”. W rolach głównych zobaczymy parę aktorów dwukrotnie nagradzanych Oscarami® – Emmę Thompson i Toma Hanksa.

Filmowa droga „Mary Poppins” rozpoczęła się, gdy na usilne prośby swoich córek Walt Disney obiecał zekranizować ich ulubioną książkę autorstwa P. L. Travers. Nie wiedział jednak, że spełnienie przyrzeczenia zajmie mu 20 lat. Aby zapewnić sobie prawa do ekranizacji, Walt musiał bowiem pozyskać przychylną surowej i bezkompromisowej pisarki, która nie zamierzała patrzeć, jak jej ukochana książka jest poddawana dotkliwym przeróbkom w trybach hollywoodzkiej maszyny.

Jednak w miarę spadku sprzedaży powieści i pogarszania się sytuacji finansowej, Travers zgodziła się pojechać do Los Angeles, aby wysłuchać planów adaptacji. W 1961 Walt Disney, uzbrojony w oszałamiające storyboardy i radosne piosenki braci Sherman, stanął przed pisarką, do której nie przemawiały pomysły amerykańskiej ekranizacji.

Producent z bezradnością obserwował, jak upragnione prawa do książki zaczynają wymykać mu się z rąk... Dopiero kiedy sięgnął w głąb własnego dzieciństwa odkrył prawdę o zmorach z przeszłości nękających pisarkę. Dwójka twórców wspólnie uwolniła Mary Poppins, czego ostatecznym rezultatem jest jeden z najbardziej wzruszających filmów w historii kinematografii.

Reżyser filmu John Lee Hancock tak opowiada o jego założeniach: „Ta historia jest naprawdę fantastyczna, ale ci, którzy spodziewają się zakulisowej opowieści o kręceniu *Mary Poppins*, będą zawiedzeni. Nie staną przed kamerą wraz z młodą Julie Andrews i Dickiem Van Dyke’iem. Akcja naszego filmu rozgrywa się 2-3 lata przed rozpoczęciem zdjęć do *Mary Poppins*.”

„Walt Disney pokładał wielkie nadzieje w tym filmie, dlatego walczył z P.L. Travers o prawa do niego. I o tym właśnie opowiadamy, o ukochanym filmie, scenariuszu i postaciach oraz o genezie tego wspaniałego, przełomowego dzieła. Na głębszym poziomie jest to opowieść o dwójce narratorów i próbie odkrycia przez Disneya powodów nadzwyczajnego przywiązania P.L. Travers do jej opowieści i wizerunku ubóstwianego ojca” – kończy Hancock.

W filmie wystąpią również: Colin Farrell („Raport mniejszości”, „Pamięć absolutna”) w roli troskliwego ojca pisarki; brytyjska aktorka Ruth Wilson („Jeździec znikąd”, „Anna Karenina”) w roli jego żony Margaret; nominowana do nagród Akademii Filmowej® i Emmy® Rachel Griffiths („Sześć stóp pod ziemią”, „Hilary i Jackie”, „The Rookie”) w roli siostry Margaret, Cioci Ellie (będącej inspiracją dla głównej bohaterki powieści Travers); oraz, po raz pierwszy na ekranie, jedenastoletnia Australijka Annie Buckley w roli młodej P.L. Travers zwanej „Ginty” w scenach retrospektywnych.

W pozostałych rolach zobaczymy też nominowanego do Oscara® i wyróżnionego nagrodą Emmy® Paula Giamattiego („Bezdroża”, „Człowiek ringu”, serial HBO „John Adams”) jako Ralpha, uprzejmego kierowcę towarzyszącego Travers podczas dwutygodniowego pobytu w Hollywood; Jasona Schwartzmana („Rushmore”, „Kochankowie z księżycą”) i B.J. Novaka („Biuro”, „Bękarty wojny”) jako Richarda i Roberta Shermanów, autorów piosenek; zdobywcę nagrody Emmy Bradleya Whitforda („Prezydencki poker”, „Dom w głębi lasu”) w roli scenarzysty Dona DaGradiego; oraz wielokrotną zdobywczynię nagród Emmy Kathy Baker („Gdzie diabeł mówi dobranoc”, „Edward Nożycoręki”) jako Tommie, jedną z zaufanych współpracownic Walta Disneya.

Film „Ratując pana Banksa” wyreżyserował John Lee Hancock („Wielki Mike. The Blind Side”, „The Rookie”) na podstawie scenariusza autorstwa Kelly Marcel (twórczyni serialu telewizji FOX „Terra Nova”) i Sue Smith („Brides of Christ”, „Bastard Boys”). Producentami filmu są Alison Owen (nominacja do Oscara® za film „Elizabeth”, nagroda Emmy® za film „Temple Grandin”), Ian Collie (australijski dokument telewizyjny „The Shadow of Mary Poppins”, zrealizowany dla DirecTV film „Rake”) oraz wieloletni współpracownik Hancocka Philip Steuer („The Rookie”, trylogia „Kroniki Narnii”). Producentami wykonawczymi filmu są Paul Trijbits („Żądze i pieniądze”, „Jane Eyre”), Christine Langan (nominacja do Oscara® za „Królową”, „Musimy porozmawiać o Kevinie”), Andrew Mason (trylogia „Matrix”, „Mroczne miasto”) i Troy Lum („Mao’s Last Dancer”, „I, Frankenstein”).

W skład ekipy filmowej Hancocka wchodzi trio artystów, z którymi stworzył nominowany do Oscara® obraz „Wielki Mike. The Blind Side”: dwukrotnie nominowany do nagrody Akademii Filmowej® kierownik artystyczny, Michael Corenblith („Grinch. Świąt nie będzie”, „Apollo 13”), wyróżniony nagrodą Emmy® projektant kostiumów Daniel Orlandi („Game Change”, „Frost/Nixon”) i montażysta Mark Livolsi, A.C.E. („Polowanie na druhny”, „Diabeł ubiera się u Prady”). Hancock podjął też ponownie współpracę z nominowanym do Oscara® operatorem Johnem Schwartzmanem („Niepokonany Seabiscuit”, „Pearl Harbor”), z którym po raz pierwszy połączył siły w 2002 r. podczas produkcji dramatu „The Rookie”.

NARODZINY POMYSŁU

Początków pomysłu na film o P.L. Travers należy szukać w australijskim dokumencie Iana Collie i scenariuszu pełnometrażowej fabuły autorstwa Sue Smith. Film i tekst zaintrygowały Alison Owen, brytyjską producentkę nominowaną do Oscara®, ze względu na narodowość pisarki... Przecież była chyba Angielką? Wszak Mary Poppins to kwintesencja angielskiej niani! I tak rozpoczęła się podróż, której z czasem nadano tytuł „Ratując pana Banksa”. Do pracy nad scenariuszem zaangażowano Kelly Marcel i BBC Films, co pomogło Owen i Colliemu sfinalizować historię starcia pomiędzy wielką damą literatury P.L. Travers a królem Hollywood, Waltem Disneyem.

Gotowy scenariusz stał się obiektem gorących dyskusji w światowej stolicy filmu, aż w końcu wzbudził zainteresowanie Johna Lee Hancocka, co doprowadziło do spotkania z Owen w sprawie omówienia projektu. Reżysera najbardziej zaintrygował sposób prowadzenia narracji, w której zdarzenia z 1961 roku przeplatają się z historią dzieciństwa Travers, ujawniając pochodzenie Mary Poppins. Interesujące wydały mu się również możliwości wizualnej prezentacji opowieści.

Jednak przed zaangażowaniem reżysera i obsady Owen musiała zdobyć wsparcie ze strony studia filmowego. Wiedziała, że jest jedna osoba, do której może zwrócić się o pomoc – kompozytor Richard Sherman, który 50 lat temu osobiście uczestniczył w irracjonalnych zmaganiach z ekscentryczną pisarką. Uzbrojona w jego opinię potwierdzającą prawdziwość i rzetelność przedstawienia historycznych zdarzeń producentka zwróciła się do studia Disneya, które okazało się idealnym miejscem do jego realizacji.

OBSADA I POSTACI

Filmowcy zasiadając do dyskusji na temat obsady produkcji „Ratując pana Banksa” stworzyli listę wymarzonych aktorów. Los chciał, że marzenia udało się urzeczywistnić.

Na pierwszym miejscu proponowanych odtwórczyń roli P.L. Travers znalazła się dwukrotna zdobywczyni Oscara® Emma Thompson. Reżyser John Lee Hancock tak mówi o niej i jej zmaganiach z tą niezwykle wymagającą rolą: „Aktorka takiego formatu jak Emma Thompson dysponuje bardzo wieloma środkami wyrazu. Wcielenie się w postać tak skomplikowaną i nieszczęśliwą jest bardzo obciążające. Emma zdradziła mi, jak trudno było jej wstawać codziennie rano i grać P.L. Travers. I że jej marzeniem było nie zawieść autorki *Mary Poppins*. To niezwykle utalentowana aktorka.”

Emma Thompson dodaje: „Jej przypadek był wspaniałym obiektem do studiów, wymagał zastosowania całej palety środków. Travers była bardzo złożoną osobą. Niełatwo byłoby mi wskazać kogoś o bardziej skomplikowanej biografii.”

W rolę ikony Hollywood Walta Disneya wcieliła się inna ikona amerykańskiego filmu – Tom Hanks, który zdaje się idealnie uosabiać swojego wielkiego poprzednika. Jak ujawnia John Lee Hancock: „Film ten pokazuje nieznaną oblicze Disneya. To zupełnie inna osoba, niż ta którą widzimy we *Wspaniałym świecie Walta Disneya*. Jej odkrywanie było niezwykle ciekawe. Ktoś musiał zagrać, a wręcz stać się Waltem Disneyem. Ale kto? Po postawieniu tego pytania wszystkim przyszedł do głowy tylko jeden aktor – Tom. Nie

chciałem nakładać mu gumowej maski, by maksymalnie upodobnić go do Disneya. Chciałem, by Walt Disney wyszedł z jego wnętrza. Tom jest tak doskonałym aktorem, że właśnie w swoim wnętrzu rozpoczyna pracę nad rolą.”

Reżyser tak opisuje fizyczną transformację Hanksa: „Tom zapuścił wąsy. Bardzo dużo pracował nad głosem, sposobem chodzenia, posturą, ułożeniem rąk, sposobem mówienia i intonacją zdań. Według mnie całkowicie utożsamiał się z Waltem Disneyem, co było dla mnie niezwykle fascynujące.”

Tom Hanks tak komentuje uwagi Hancocka: „Wcale nie wyglądam, ani nie mówię jak Walt Disney. Oprócz zapuszczenia wąsów i zmiany uczesania musiałem uchwycić błysk fantazji w jego oczach i przenikliwość jego wzroku. Nie da się tak po prostu zrobić imitacji Walta Disneya.”

Do roli Traversa Goffa, przeżywającego trudności ojca pisarki pojawiającego się w scenach retrospektywnych, zaangażowano Colina Farrella. „Colin Farrell w roli Traversa Goffa to po prostu irlandzki poeta” – mówi z podziwem John Lee Hancock. „On jest tak błyskotliwym i pełnym smutku aktorem, że nie miałem wątpliwości, iż ten aspekt naszej opowieści zostanie oddany niezwykle wiarygodnie. Dziewczynka posiadająca Colina Farrella za ojca będzie ubóstwiać go za wszystko co robi i czym jest. Wybacz mu wszystkie grzechy. Dzięki temu widzowie lepiej zrozumieją ich wzajemne relacje przedstawione w filmie.”

Farrell dodaje: „W jego odczuciach wobec własnego życia jest coś nieopisanego, jakaś tragiczna niepewność. Przeniknęła ona też częściowo do postaci pana Banksa z *Mary Poppins*. Według mnie ta rola znacząco różni się od wszystkich propozycji aktorskich, które dostawałem do tej pory. Byłbym bardzo rozczarowany, gdyby przydzielono ją komuś innemu. Uwielbiam ten film. To świetna opowieść. Jestem bardzo szczęśliwy, że mogę wziąć w niej udział.”

W roli sympatycznego kierowcy Ralpha zobaczymy niezwykle wszechstronnego aktora Paula Giamattiego. Jest to jedyna postać fikcyjna w filmie i jedyny Amerykanin, który przypada do gustu bohaterce granej przez Emmę Thompson. Giamatti mówi: „Ich stosunki układają się bardzo dobrze. Widzimy tu inną stronę bohaterki. Przez dużą część filmu eksponuje się jej trudny charakter, natomiast przy Ralphie poznajemy jej drugie oblicze. Jest przy nim szczerą aż do bólu, ale on od razu orientuje się kim ona jest i wykazuje całkowite zrozumienie i akceptację. Ralph jest człowiekiem, którego łatwo polubić i P.L. Travers mimo początkowych oporów również się do niego przekonuje.”

Do ról słynnych kompozytorów muzyki do „Mary Poppins” Richarda i Roberta Shermanów zaangażowano Jasona Schwartzmana i B.J. Novaka. Jak wspomina Novak: „Wszyscy znajomi entuzjastycznie reagowali na pomysł obsadzenia Jasona Schwartzmana i mnie w roli braci. Myślę, że jesteśmy nieco podobni tak pod względem temperamentu, jak i wyglądu. Mogę też dodać, że z natury jestem raczej poważnym introwertykiem, tak jak Robert Sherman. Jason z kolei wręcz promienieje radością. Fajnie, że obsadzono nas w rolach braci, pomiędzy którymi zachodziła dokładnie ta sama dynamika.”

John Lee Hancock komentuje: „Jason Schwartzman jest muzykiem, gra na pianinie. Wiedziałem, że to nam się przyda, bo w scenach w sali prób jest wiele muzyki. Jason spędził wiele godzin z Richardem Shermanem ucząc się jego charakterystycznego zawodniackiego stylu gry.”

Schwartzman tak komentuje relację braci z upartą autorką: „Ich stosunki z P.L. Travers przypominały starcie z siłami natury. Była tajemniczą kobietą o jasno sprecyzowanej wizji swojej twórczości i sposobu jej wykorzystania. Do Los Angeles przyjechała w roli strażnika swojego dorobku. Jej pierwsze słowa skierowane do braci Sherman brzmiały: Z mojej książki nie można zrobić musicalu!”

W roli scenarzysty Dona DaGradiego zobaczymy Bradleya Whitforda, który opowiadając o swoim bohaterze podkreśla: „Walt dał mu wielką szansę promując go z prostego animatora na współautora scenariusza. To był wielki przełom w jego karierze i m. in. dlatego konfrontacja z kamiennym murem, którym otoczyła się P.L. Travers była dla niego i dla Shermanów takim koszmarem.”

John Lee Hancock przeprowadził zakrojone na wielką skalę poszukiwania dziewczynki do roli małej Pameli Travers. „Ten etap castingu był najtrudniejszy. Szukaliśmy młodocianej odpowiedniczki Emmy Thompson. Oczywiście jest, że na ile to możliwe szukaliśmy kogoś podobnego. Co ważniejsze, ta dziewczynka pojawia się w każdej scenie retrospektywnej, więc musiała być przekonująca.”

Ostatecznie zdecydowano się na jedenastoletnią Australijkę Annie Buckley. „Annie miała w sobie coś tak naturalnego, czystego i niewinnego, że jeżeli udałoby się nam uchwycić to w filmie, publiczność wybaczyłaby wszystko starszej Pameli Travers. Czuliśmy, że widzowie będący świadkami zawodów, jakich Pamela doznała ze strony ukochanych osób i w konsekwencji budowania stalowej klatki mającej ochronić jej serce przed dalszymi rozczarowaniami, zapłaczą nad jej losem zamiast ją osądzać.”

W scenach retrospektywnych zobaczymy Ruth Wilson w roli Margaret Goff, matki P.L. Travers. Aktorka tak wyjaśnia motywację swojej postaci: „Wydaje się, że Margaret wyszła za mąż poniżej swojej pozycji społecznej. Wybrała niezwykle charyzmatycznego romantyka, który obiecywał rzucić świat do jej stóp i spełnić każde marzenie. Jednak brutalna rzeczywistość zweryfikowała mrzonki i trudy życia z Traversem przerosły jej wszelkie wyobrażenia.”

W ciocię Ellie, siostrę Margaret Goff i pierwowzór Mary Poppins, wcieliła się Rachel Griffiths, którą Hancock poznał na planie filmu „The Rookie”. Obsadę zamyka Kathy Baker występująca w roli Tommie, współpracownicy i powierniczki Walta Disneya.

PRACA NAD FILMEM „RATUJĄC PANA BANKSA”

„Ratując pana Banksa” został sfilmowany niemal w całości w Los Angeles i okolicach (nie licząc jednego dnia zdjęciowego w Londynie). Najważniejsze lokalizacje to Disneyland w Anaheim (to dopiero trzeci film fabularny kręcony w tym miejscu w jego pięćdziesięciolecie historii), TCL Chinese Theatre (wcześniej noszący nazwę

Grauman's) w Hollywood (gdzie miała miejsce premiera „Mary Poppins” w 1964 roku), Disney Studios w Burbank (otwarte w 1939 roku miejsce realizacji filmu o czarodziejskiej niani) oraz Big Sky Ranch w Simi Valley, na którego rozległych polach nakręcono sceny rozgrywające się w Australii na początku XX wieku. Zdjęcia trwały dziewięć tygodni i zakończyły się w listopadzie 2012 roku.

W rzeczywistości Travers obawiała się o wiarygodność disnejowskiej adaptacji swoich książek. W filmowym świecie Hancocka autentyczność była czynnikiem definiującym podejście całego zespołu do tego projektu, dlatego realizacja rozpoczęła się od wizyty w muzeum Disneya w San Francisco. Kierownik artystyczny Michael Corenblith, współpracujący z Johnem Lee Hancockiem już po raz trzeci, wykorzystał ją do zebrania informacji niezbędnych do właściwego odtworzenia wyglądu biura Walta Disneya na planie zdjęciowym.

Do jego zadań należało również stworzenie otoczenia dla scen retrospektywnych pokazujących dzieciństwo P.L. Travers w Australii. Michael Corenblith tak wspomina pracę na planie filmu: „Opowiadanie historii rozgrywającej się w Australii w 1906 roku tak istotnej dla historii rozgrywającej się w Los Angeles w 1961 roku i tak mocno z nią związanej było wielką przyjemnością, a jednocześnie stawiało wiele wyzwań przed zespołem artystycznym. Ostatecznie okazało się jednak, że jest to jeden z najbardziej smakowitych kąsków w tej bombonierce, jaką jest ten film.”

Hancock potrzebował dużej otwartej przestrzeni z łagodnymi wzgórzami porośniętymi krzewami, charakterystycznej dla australijskiego interioru sprzed ponad wieku (trafność doboru miejsca przez kierownika planu Andrew Ullmana została potwierdzona przez rodowitego Australijczyka, ojca aktorki Annie Buckley). W ramach wyjazdów do Australii na castingi, Hancock i Owen udali się m.in. do Maryborough i Allory, aby osobiście obejrzeć autentyczne lokalizacje i zwiedzali okolice, gdzie mieszkała rodzina Traversów.

W hali Santa Clarita Studios znajdującej się na północny zachód od Los Angeles Corenblith zbudował plan zdjęciowy, na którym znalazło się biuro Walta Disneya, regał z trofeami (między innymi ponad dwudziestu oryginalnymi statuetkami Oscara® sprowadzonymi z Orlando) i sala prób muzycznych. Jednak zanim ekipa na dobre się tam zadomowiła, przez trzy dni na początku listopada kręcono zdjęcia plenerowe przed autentycznym studium Disneya w Burbank. Możemy sobie tylko wyobrazić, co czuł Tom Hanks ucharakteryzowany na Walta Disneya chodząc śladami twórcy tego kultowego miejsca. Prawdopodobnie analogiczne emocje towarzyszyły aktorowi na kolejnym planie zdjęciowym w Disneylandzie w Anaheim, który był kolejnym wielkim osiągnięciem słynnego filmowca.

Operator John Schwartzman, który stanął na planie zdjęciowym u boku Hancocka po raz pierwszy od kilkunastu lat (odpowiadał za obraz i oświetlenie w jego reżyserskim debiucie „The Rookie” z 2002 roku), kręcąc „Ratując pana Banksa” zdecydował się na wykorzystanie tradycyjnych metod realizacji zastosowanych 50 lat temu w „Mary Poppins”, a nieco zapomnianych w dzisiejszych czasach przesiąkniętych technologią cyfrową.

„Taśma filmowa charakteryzuje się pewną elegancją, którą cyfra być może osiągnie, ale z pewnością jeszcze nie teraz” – tłumaczy weteran kinematografii. „Od początku realizacji zdjęć musieliśmy pracować bardzo szybko ze względu na Annie, która jako dziecko mogła występować przed kamerą tylko sześć godzin dziennie. Musiałem polegać na swoich instynktach, które wykształciły się w epoce taśmy filmowej, a nie cyfry. Jestem bardzo szczęśliwy, że zrealizowaliśmy „Ratując pana Banksa” w taki właśnie sposób.”

Schwartzman wykorzystał zabiegi operatorskie i oświetlenie, aby podkreślić różnicę pomiędzy dwiema epokami, w których rozgrywa się film (w 1906 roku w Australii i w 1961 roku w Hollywood) i wyjaśnia: „W scenach retrospektywnych kolory są przygaszone. Zdecydowaliśmy się na takie rozwiązanie, ponieważ rodzina Goffów mieszkała na wsi na obszarze dotkniętym burzami pyłowymi. Dlatego w tej części filmu barwy są bardzo słabo nasycone.”

„Z drugiej strony mamy Hollywood, które Kelly Marcel opisała jako przesycone zapachem potu, chloru i rozświetlone słońcem. Właśnie dlatego jednym z zastosowanych przez nas zabiegów było wprowadzenie przez okna na wszystkich planach silnego światła słonecznego. Pani Travers mieszkająca w Londynie z pewnością przyzwyczajona była do szarej i zachmurzonej wyspiarskiej pogody. Kręcąc zdjęcia w jej mieszkaniu na Shawfield Street unikaliśmy jaskrawego światła, co kojarzy się z klimatem Wielkiej Brytanii.”

Kolejny weteran filmu, projektant kostiumów Daniel Orlandi miał za zadanie ubrać Toma Hanksa w stroje z epoki. Orlandi tak wypowiada się o legendarnym filmowcu: „Publiczny wizerunek Walta Disneya kojarzy się z szarym garniturem z gładkiego materiału charakterystycznym dla lat 60. W latach 50. był to raczej garnitur tweedowy. Bardzo rzadko odchodził od tego wzorca. Wszyscy historycy twierdzą, że Disney codziennie do pracy zakładał garnitur. I tak też ubraliśmy Toma.”

Wiele cennych wskazówek na temat sposobu ubierania się zespołu artystycznego Disneya Daniel Orlandi uzyskał od Richarda Shermana, który wraz ze swoim zmarłym bratem stworzył muzykę do filmu „Mary Poppins”. „Richard Sherman bardzo mi pomógł” – potwierdza kostiumolog. „Dał nam wiele wskazówek na temat codziennego sposobu ubierania się Walta, braci Sherman i Dona DaGradiego. Jason Schwartzman grający w filmie Richarda Shermana nosi jaskrawoczerwoną kamizelkę, która zwraca uwagę Pameli. Zrobiliśmy to celowo, ponieważ według jednej z legend pisarka zażądała, by w filmie o Mary Poppins nie pojawił się kolor czerwony.”

Sekwencję przedstawiającą żądanie usunięcia koloru czerwonego kręcono pod koniec zdjęć. Odbywało się to w sali prób, gdzie Shermanowie i DaGradi prezentowali Travers storyboardy i utwory muzyczne próbując przekonać ją do podpisania umowy z Waltem Disneyem.

Kiedy wszyscy członkowie ekipy, w liczbie około 150 osób, przybyli na ten plan by uczcić koniec zdjęć, brzmiały im jeszcze w uszach wesołe tony odtwarzanego wielokrotnie utworu „Let’s Go Fly a Kite”. Wtem Richard Sherman, prawie niezauważony, zasiadł za pianinem i zaczął grać tę piosenkę zapraszając zebranych do wspólnego śpiewania. W tej samej chwili kilkadziesiąt osób jednocześnie zaczęło

uwieczniać na swoich telefonach te spontaniczne chwile na pamiątkę osobistej przygody z Mary Poppins.

AKTORZY – BIOGRAMY

Emma Thompson

Jedna z najbardziej utytułowanych aktorek wszechczasów. Emma Thompson jest posiadaczką m. in. Oscara®, statuetki Złoty Glob oraz nagrody BAFTA za przejmującą rolę w „Powrocie do Howard’s End” Jamesa Ivory’ego (1992). Zdobyła również Oscara® za scenariusz do filmu „Rozważna i romantyczna” Anga Lee (1995), w którym sama wystąpiła. Ma na koncie dziesiątki wyjątkowych ról, między innymi w „Henryku V” Kennetha Branagha (1989), „Wiele hałasu o nic” tego samego reżysera (1993), „W imię ojca” Jima Sheridanana (1993), „Juniorze” Ivana Reitmana (1994), „Barwach kampanii” Mike’a Nicholasa (1998), „To właśnie miłość” Richarda Curtisa (2003), „Niani” Kirka Jonesa (2004), czy mini serialu „Anioły w Ameryce” również Mike’a Nicholasa (2003). Nie można oczywiście pominąć występu aktorki w serii „Harry Potter”, w której Thompson wcieliła się w postać profesor Sybilli Trelawney.

Tom Hanks

Niekwestionowana ikona światowej kinematografii. Pierwszy aktor, który dwa razy z rzędu uhonorowany został Oscarem®. Przyczyniły się do tego dwie znakomite kreacje Hanksa: pierwsza – chorego na AIDS prawnika Andrew Becketta w filmie „Filadelfia” z 1993 roku i druga w obrazie „Forrest Gump” (1994). Obie kreacje przyniosły aktorowi także statuetki Złoty Glob oraz inne prestiżowe wyróżnienia. Hanks zdobył także nominacje do Oskara®, Złotego Globu i nagrody SAG za pracę przy wyreżyserowanym przez Stevena Spielberga obrazie „Szeregowiec Ryan” (1998), a także piątą nominację do Oskara® za rolę w „Cast Away. Poza światem” (2000). Wcześniej został uhonorowany Złotym Globem oraz nominacją do Oskara® za rolę chłopca w ciele dojrzałego mężczyzny w „Dużym” Penny Marshall (1988). Kolejną nominację do Złotego Globu otrzymał za występ u boku Meg Ryan w romantycznej komedii „Bezszenność w Seattle” w reżyserii Nory Ephron (1993). W 1998, Hanks, Ryan i Ephron jeszcze raz połączyli siły i zrealizowali kolejną romantyczną komedię – „Masz wiadomość”. Inne znaczące tytuły w dorobku Hanksa to dramat Franka Darabonta „Zielona mila” (1999), „Złap mnie, jeśli potrafisz” (2002), „Droga do zatracenia” (2002), „Terminal” (2004), „Kod da Vinci” (2006), „Wojna Charliego Wilsona” (2007), „Anioły i demony” (2009) i ostatnio „Atlas chmur” (2012).

Paul Giamatti

Pierwsze kroki jako artysta sceniczny Giamatti stawiał podczas studiów, następnie angażował się w regionalne przedsięwzięcia teatralne w Seattle, San Diego i Williamstown w stanie Massachusetts, aż wreszcie trafił na Broadway. Przełomowy dla jego kariery filmowej był występ w „Częściach intymnych” (1997). Kolejne z jego znaczących ról to postać weterana wojny secesyjnej w realizowanym przez wytwórnię Disneya dla ABC „Tourist Trap” (1998) oraz udział w prezentowanym na Sundance Film Festival w 1998 roku obrazie „Safe Men”. Aktor ma na swoim koncie kreacje w takich przebojach filmowych jak „Szeregowiec Ryan” (1998), „Truman Show” (1998), czy

„Negocjator” (1998). Swój niecodzienny talent komiczny Giamatti potwierdził rolą Boba Zmudy w głośnym komediodramacie Milosa Formana „Człowiek z księżycą” (1999). Kluczowy dla rozwoju jego kariery okazał się występ w filmie „Bezdroża” Alexandra Payne’a (2004). Tuż po nim przyszedł kolejny m.in. w: „Człowieku ringu” (2005), „Iluzjoniście” (2006), „Grze dla dwojga” (2009), „Kac Vegas w Bangkoku” (2011), „Idach marcowych” (2011), „Cosmopolis” (2012), czy „Kongresie” (2013).

Colin Farrell

Aktorską karierę Farrell rozpoczął udziałem w mini serialu „Falling for a Dancer”. Po nim przyszedł kolejne role: w serialu BBC „Ballykissangel” oraz debiucie reżyserskim Tima Rotha „War Zone”. To była końcówka lat 90. Na początku nowego stulecia kariera Irlandczyka stopniowo rozpędzała się, niosąc za sobą liczne tytuły: „Kraina Tygrysów” (2000), „Bandyci” (2001), „Telefon”, „Wojna Harta”, „Raport mniejszości” (wszystkie trzy z 2002 roku). Następnie: „Daredevil” (2003), „Aleksander” (2004), „Miami Vice” (2006), „Sen Kasnadry (2007) i wreszcie „Najpierw strzelaj, potem zwiedzaj”, za którą w 2009 roku Farrell otrzymał statuetkę Złoty Glob. Ostatnie lata to występy w filmach takich jak: „Niepokonani” (2010), „Szefowie wrogowie” (2011), „7 psychopatów” (2012) i „Pamięć absolutna” (2012).

Dodatkowych informacji udzieli:

Karolina Kawecka
PR Coordinator WDSMP PL
Karolina.kawecka@disney.com
tel. +48 22 579 33 36